

На Волині в Ківерцівському районі затримали перекупника лісу

Сьогодні вночі в с. Сильно Ківерцівського району рейдова бригада лісової охорони ДП «Цуманське ЛГ» та громадського формування «Айдар» звернула увагу на мікроавтобус, що виїжджав із котрогось подвір'я. Їхав повільно, очевидно, що мав важкий вантаж. Лісоохоронці спробували його зупинити, та водій на всі застережні знаки не реагував, а при виїзді з селища несподівано звернув в останній двір, закрив автівку і втік до лісу.

Члени рейдової бригади, присвітивши ліхтариками, побачили в мікроавтобусі три дубові колодки, — розповідає головний лісничий ДП «Цуманське ЛГ» Сергій Арендарчук. — Тож одразу викликали на допомогу правоохоронців.

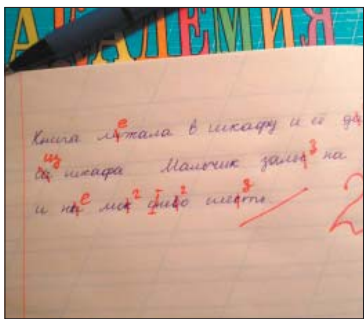
Господар домівки, де припаркувався бус, здивувався заїжджій автівці не менше лісоохоронців. Звісно, він мріяв би про такий всюдихід, та де взяти кошти? Як виявилось, такої автівки не було і в селі. Чия ж вона? Чекати довелося до ранку. Власника автомобіля знайшли в лісі. Ним виявився підприємець на прізвище Мельник із с. Гораймівка. Чоловік має власну пилораму, тому вирішив роззтитися на волинський дуб. Тож поїхав у Сильно і завантажився трьома триметровими колодками дуба на подвір'ї, яке йому показали.

Лісоохоронці вже знайшли місце, де було зрізано два дуби. Це лісові угіддя ДП «Цуманського ЛГ». Діаметр пеньків складає, відповідно, 58 і 80 см. З одного дерева забрано дві колодки по три метри, з іншого — одна триметра. Тепер правоохоронці встановлюють, хто їх зрізав і як часто житель с. Сильно приторгує на своїй дубовій перевалочній базі.

Усім винуватцям доведеться відповідати, кожному — за своє. Автомобіль разом із краденим лісом вилучено та відправлено на штрафмайданчик. Проводиться слідство. Це вже другий «дубовий» мікроавтобус, затриманий цього року рейдовою бригадою ДП «Цуманського ЛГ».

Сергій ЦЮРИЦЬ

Мати до смерті забила сина через помилки в зошиті

Трагедією завершилася спроба жінки проконтролювати, як її син виконує домашнє завдання. У російському місті Томську

У Львові затримали адвоката на хабарі в тисячу доларів

За сприяння в прийнятті більш м'якого покарання в рамках розгляду кримінальної справи щодо скоєння громадянином грабежу юрист вимагав неправомірну вигоду. Зазначені кошти призначалися для подальшої передачі судді міськрайонного суду Львівської області.

8 лютого поблизу Оперного театру під час одержання хабара затримали посередника. У адвоката правоохоронці вилучили грошові кошти в сумі одна тисяча доларів, отримані від місцевої мешканки. Проводяться обшуки.

на стільки відсотків більше, ніж минулого року, вже захворіло людей на грип. Від початку епідемії від грипу померли 246 людей, з них троє дітей віком до 17 років. Про це повідомляє Міністерство охорони здоров'я.

В Абхазії заборонили аборти

Відповідний закон підписав Президент незвіданої республіки. Розповів про це виконавчий директор Фонду Святителя Григорія Богослова Леонід Севастьянов. Він висловив надію, що прийняття закону в Абхазії послужить приводом для того, щоб російські регіони переглянули законодавство. «На території Чечні, Татарстану вже розглядається можливість заборони абортів», — додав він.

Сто років прожити — у Бога заслужити

Столітня ювілярка має відмінну пам'ять, пише вірші й хоче видати третю збірку

Поважний ювілей зустрічає відмінник народної освіти Євдокія Дудко з Володимира-Волинського, котра більш як піввіку вчила дітей, найдовше — у школі № 2, мов рідна матуся, зігрівала їх ласкою і теплом, і до сьогодні тішиться їхніми успіхами, а любов, увага та турбота колишніх учнів тримає її на цьому світі, додає сил і здоров'я.

Правду кажуть: жінці стільки років, на скільки вона виглядає. Євдокії Якимівні більше 80 і не дасте. Але ж доводиться вірити паспорту. А у ньому написано, що народилася жінка в далекому 1916 році в селі Золотий Колодязь Донецької області — якраз там, де нині триває війна.

КНЯЖА ДОНЬКА ВИЙШЛА ЗАМІЖ ЗА СВОГО ВЧИТЕЛЯ

Гортаючи сторінки зі свого життя, Євдокія Якимівна з трепетом і до подробиць згадує все, що найбільше запам'яталося, хоч напевно, про долю цієї жінки можна писати великі романи.

Із Краматорськом у неї пов'язано багато спогадів — ще шестирічною її мама віддала у школу, де маленьку та тендітну дівчинку звали Кнопочкою. Тут вона закінчила сім класів. А коли до випускників семирічки прийшли викладачі з вчительського інституту та запросили на навчання до педучилища, то 13-літня Дуся мала найвищі знання серед усіх випускників. Серед тих викладачів був і її майбутній чоловік Андрій Іванович — чули б, з якою теплою і повагою дружина згадує свого вже покійного чоловіка, з яким прожила 63 роки. У Краматорську в 17 років вона вперше стала за вчительський стіл, у цьому місті народилася єдина донька Аллочка.

Мій Андрій Іванович був на вісім років старшим за мене, а коли познайомилися, не побоявся взяти за дружину, хоч і розповіла, що донька княжна, бо тато моєї мами — Петро Николаєнко — був з дворянської родини, мав власний герб і чималі статки, — згадує Євдокія Якимівна. — Почувалася щасливою, що на мене звернув увагу такий гарний чоловік. Мій Андрюша тішився моїми успіхами в педагогічному училищі, і сам мене вчив, бо тоді, на початку 40-х, інспектував школи. Про війну ніхто й не здогадувався. А тут якось під ранок, ніби грім на голову: «Збирайте речі — й до військкомату!». Так ми розлучилися на чотири роки. Із однорічною Аллочкою нас евакуювали в Сибір, а після закінчення війни, поїхали на Полтавщину, до свекрухи. Та, вочевидь, холод і голод далися взнаки, бо тяжко захворіла на туберкульоз, а в 1945-му в тубдиспансері знову зустрілася з чоловіком, який повернувся з Німеччини, щоб забрати мене з донькою на лікування. Хоч були такі, що

казали: він вже не вернеться до такої «доходяги»...

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ ШЛЯХ ДОВЖИНОЮ В ПОНАД ПІВСТОЛІТТЯ

У 1947 році Євдокія Дудко приїхала в повоєнний Володимир разом із полком артилеристів, у якому служив чоловік. Жили бідно, але весело, бо тоді мало зважали на злидні та розруху, у скрутну хвилину вміль підтримати один одного, а найбільше цінували мир і спокій, тішилися кожним днем і чесно працювали.

Учителів не вистачало, а класи були переповнені, у мою — 47 хлопчиків назбиралося. Діти — голонді, напівголі, завошивлені, але такі добрі та лагідні, — згадує своїх першачків, котрі після війни навчались у чоловічій школі на Драгоманова. — Тоді в четвертому класі вивчали 12 предметів, а на кожному уроці старалася щось нове своїм учням розповісти. Навіть директор дивувався, де беру такі матеріали? Хвалив мене перед педкомісією, а опісля мені присвоїли звання Відмінника народної освіти. Тоді завідувач міськшколою, вручаючи нагороду, дивувався, як така маленька і худенька даю раду? І перевів мене до дівчаток у четверту школу. А згодом побудували другу — вже звідти вийшла на заслужений відпочинок, але ще продовжувала працювати.

Євдокія Дудко дуже любила свою роботу, все життя вчила та

вчилася сама. А свого часу вона єдина з місцевих освітян двічі їздила на республіканські педагогічні читання в Київ, де за трибуною виступала перед численною докторською аудиторією. І любов до дітей у вчительки особлива, а вони це відчували. Бо інакше як пояснити, що до цих пір навіть учні її перших випусків шлють листівки, телефонують і навідується?

За здоров'я першої вчительки моляться її колишні учень, а тепер настоятель храму Успіння Пресвятої Богородиці села Стенжаричі Борис Гідзінський, щирі слова за добру науку шлють Віктор Кренштейн із Америки, Оксана Макогін — з Німеччини, Сергій і Олександр Чапюки з Луцька, Сергій Яровенко — з Турійська, провідують Ігор Шевчук, Оксана Зай, Віктор Бутенко та інші її школярики.

До бабусі надходить звісточка і з Донецька — там живе її племінниця Валентина Собко з сином, котрий працює лікарем, а свого часу, закінчивши Донецький медінститут, проходив інтернатуру в Любомлі та жив у Володимирі. За них та за наших військових, котрі воюють на Сході, їй найбільше душа болить. То міркує так: як можна хвалити владу, якщо така біда і вмирають безневинні люди?

ЯКБИ ЗІБРАТИ ЇЇ СЛЬОЗИ...

Ніяке горе не зламало цю тендітну та беззахисну жінку, котра

знайшла в собі сили та змирилася з втратою найрідніших: на її руках померла 49-річна донька Аллочка, яка отримала велику дозу опромінення, працюючи у відділі інформатики з атому в Московській академії. Вона знала п'ять іноземних мов, була знайома із відомими науковцями, їздила за кордон.

Камнем на серце лягла втрата вірного друга Андрія Івановича — уже 17 літ минуло, як він відійшов за межу вічності, але вона досі ніяк не звикне до самотності. Згодом — не стало зятя, а 26 січня 2012 року раптово від інфаркту помер її онук Руслан Заварзін — її надія та опора. І 96-річна жінка полетіла в Москву прощатися зі своїм Русланчиком, яким вона дуже пишалася... Свого часу він закінчив Ленінградський інститут культури, а стажуючись на відомій студії в «Останкіно», відразу отримав там запрошення на роботу. За 30 років талановитий володимирволининець відзняв понад 300 різних документальних фільмів. На похороні трималася, як могла, а приїхавши до Володимира, сліз не стримувала ні вдень, ні вночі.

ВІД САМОТНОСТІ РЯТУЮТЬ ВІРШІ

Від болючих спогадів Євдокія Дудко рятується віршами. Перша її віршова збірка з'явилася чотири роки тому після смерті онука і звалася «Все життя прожила за дзвінком» — у ній про її вчительське життя. У «Спогадах», а саме таку назву має її друга книга — щемлива згадка про дитинство та юність, замальовки про неповторну красу рідного краю й усе, що оточує та хвилює, душевний переживання за тих, кого немає поруч.

Вірші ніби самі полилися, коли втратила найрідніших, — каже пенсіонерка. — Навіть вночі віршувалось. Тоді зіскакувала з ліжка і писала їх на клаптику газети, щоб не забулися. У них про зустрічі й розлуки, згадувала, як жила в мами-тата, яких заслали в Сибір. Як дівчам із сестрою два нестерпно тяжкі тижні в голоді та холоді добиралася до рідних. Писала про своє перше кохання, як чоловік Андрій врятував від важкої хвороби.

Як не дивно, але й у сто літ вона віршує, бо каже: пам'ять треба постійно тренувати. Розповідає, що хоче надрукувати третю книгу — «Вчитель», і вже назбирала для неї понад сто різних віршів. Крім власних, будуть і чотири етюди її колишнього директора Дем'яна Іщенко. Цю збірку, як і попередні, віддрукують її учні з Шацька. До слова, того дня, коли завітала на розмову до старожилки, якраз звідти телефонували з доброю новиною — пробний варіант книги надіслано до ювілею.

Тетяна АДАМОВИЧ

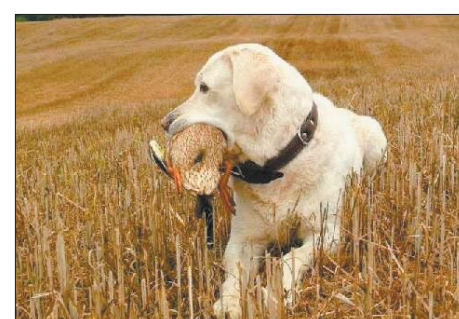
Власники мисливських собак матимуть третій день для полювання

Культуру полювання можна покращити тільки за умови розвитку мисливського собаководства. Так вважають члени Волинської обласної організації Федерації мисливського собаководства України.

6 лютого вони зібралися в приміщенні Волинського обласного управління лісового та мисливського господарства, щоб обговорити стан справ у мисливському собаководстві, а ще зустрілися з головою об'єднання організації УТМР Андрієм Дмитруком, головою об'єднання КСУ Федором Мазиком, начальником сектору мисливського господарства ВОУЛМГ Русланом Люшуктом. Йшлося про співпрацю, заохочення та підтримку елітного собаководства, зокрема, про додатковий тре-

тій день полювання для власників мисливських собак. Голова ВОО ФМСУ Ігор Жмурко, звітуючи про роботу громадської організації за минулий рік, зауважив, що у Всеукраїнському рейтингу волинці посідають 13 сходинку (серед 37). Він поділився планами на майбутнє, закликав колег брати активнішу участь у Всеукраїнських заходах, сприяти роботі обласної організації: «Окрім нас, цього ніхто не зробить!» В обговоренні взяли участь член Президії ВОО ФМСУ Віктор Дрокін, Євген Осадчук, Анатолій Кондратюк, Володимир Черняк, представник Шацького мисливського господарства Олександр Наумич та інші.

На зборах обрано ревізійну комісію у складі Володимир Лотвіна та

Олександра Мельничука, визначено відповідальних за напрямки роботи, узгоджено час та місце проведення найближчих змагань та обласної виставки мисливських собак.

Сергій ЦЮРИЦЬ